

deligt, at den ene part er blevet udsat for ikke bagatelagtig vold af den anden, som for eksempel kan vise sig ved friske skader, skal politiet kunne bortvise voldsudøveren på stedet. Eventuelt kan tidligere anmeldelser eller optegnelser i døgnrapporter m.v. også indgå i vurderingen af, om der umiddelbart skal ske bortvisning for at undgå yderligere vold. Det skal ikke være en absolut betingelse for bortvisning, at der umiddelbart forinden politiets ankomst har været et alvorligt angreb mod en anden persons liv eller helbred. Men forudgående vold kan være med til at underbygge en eksisterende formodning om, at der er overhængende fare for et voldeligt overfald, med mindre personen bliver bortvist. Umiddelbar bortvisning skal ikke afhænge af voldsofferets ønsker, da man dermed kan risikere, at offeret af frygt for repressalier ikke tør sige voldsudøveren imod.

Eventuel tvivl om indgrebets nødvendighed bør komme offeret til gode. Man vil kunne indvende, at politiet vil få svært ved at bedømme, om der er behov for en umiddelbar bortvisning. Forslagsstillerne mener dog, at politiet hver dag foretager sådanne svære vurderinger. Det er desuden en kerneopgave for politiet at foretage det fornødne for at forhindre forbrydelser, jf. retsplejelovens § 108, stk. 1.

Hvis den bortviste fremsætter ønske om det, skal politiet inden 24 timer forelægge sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes. Det svarer til de gældende regler for ransagning, hvor undersøgelsens øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes (retsplejeloven § 796, stk. 3). Retten skal påse, at indgrebet var tilstrækkeligt begrundet i hensynet til at beskytte offeret mod (yderligere) vold, og retten skal desuden undersøge, om bortvisning fortsat er nødvendig. En umiddelbar bortvisning skal have gyldighed i et maksimum af 10 dage og skal opheves, hvis der ikke længere må antages at være fare for et overfald. Et offer, der ønsker forlængelse af bortvisningen, skal anmode om et midlertidigt bortvisningstilhold via retskendelse, jf. nedenfor ad 2).

At bortvisningen også skal gælde bopælsens umiddelbare nærhed, skyldes et ønske om at sikre, at den voldsramte og eventuelle børn ikke bliver spærret inde i boligen af frygt for at møde voldsudøveren på trapeopgangen eller i boligkvarteret. Men forslagsstillerne mener også, det kan være nødvendigt at skåne offeret og eventuelle børn mod frykten for at kunne møde voldsmanden i deres dagligdag – for eksempel på vej til arbejde. For børnenes skyld kan det efter omstændighederne også være hensigtsmæssigt at udstrække bortvisningen til at gælde deres vej til skole eller fritidsinteresser. Bortvisningens »dækningsom-

råde« bør dog af hensyn til den bortviste ikke udstrækkes til at omfatte mere end det, der anses for nødvendigt for at beskytte offeret og eventuelle børn.

Forslagsstillerne er af den opfattelse, at det i disse sager er nødvendigt med et nødretligt indgreb af denne karakter for at imødegå et truende farligt angreb på en anden persons liv eller legeme. Alternativet er den nuværende situation, hvor det er offeret, der ser sig nødsaget til at flygte fra sin bolig med eventuelle børn eller blive og risikere vold (igen).

Vold kan lamme dem, der bliver ofre for den, så de bliver bange for eller ikke har energi til selv at handle. Derfor skal politiet – som det østrigske politi – også have pligt til at underrette et lokalt kvindekrisecenter, der kan tage kontakt til kvinden, når politiet har foretaget en umiddelbar bortvisning af en voldelig ægtefælle eller samlever. Kvindekrisecentre har i forvejen stor erfaring med at rådgive kvinder, der har været udsat for vold. Forslagsstillerne mener derfor, det vil være oplagt at bruge den viden, der allerede er opbygget i kvindekrisecentre vedrørende disse sager i en fremtidig indsats. Centrene kan formidle kontakt til andre hjælpetilbud, for eksempel Mødrehjælpen, og til myndighederne, hvis kvinderne ønsker det. Kvinderne vil have lettere ved at fatte tillid til krisecentre frem for til de sociale myndigheder, og de undgår desuden klientgørelse.

Ad 2

Som i Østrig skal der i kølvandet på en umiddelbar bortvisning også kunne udstedes et midlertidigt bortvisningstilhold efter retskendelse på anmodning af offeret. Anmodninger uden forudgående umiddelbar bortvisning skal dog også tages i betragtning. Retten bør særligt lægge vægt på, om volden efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger må antages at være hyppigt forekommende. Skadestuerapporter, politiets optegnelser, tidligere ophold på krisecentre m.v. skal kunne indgå i grundlaget for kendelsen. Der bør ikke som ved umiddelbar bortvisning stilles krav om, at der er tale om ikke bagatelagtig vold. Indgrebets varighed bør i disse tilfælde ikke overskride 3 måneder, med mindre der er indgivet anmodning om skilsmisse m.v. I sådanne tilfælde bør tilholdet udstrækkes, til en afgørelse er nået vedrørende den fælles bolig.

Ad 3

Forslaget bygger på lovgivning fra Island: Efter § 28 i den islandske lov om beskyttelse af børn og unge er der hjemmel til at tvangsjerne eller rettere udsætte en beboer af dennes hjem, hvis et barn eller en ung er